

Församlingens senaste 100 år Seurakunnan 100 vuotta

Innehållsförteckning - Sisällysluettelo

<i>Kontaktuppgifter / Yhteystiedot.....</i>	<i>2</i>
<i>Redaktionsruta / Toimituksen nurkka.....</i>	<i>3</i>
<i>Tron på uppståndelsen / Usko ylönousemukseen.....</i>	<i>4-5</i>
<i>Kyrkoherden, prosten Arvid Wigge.....</i>	<i>6-8</i>
<i>Kirkkoherra, rovasti Arvid Wigge....</i>	<i>8-10</i>
<i>Förbönsstenar / Ruokouskivet.....</i>	<i>11</i>
<i>Minnesbilder av Prosten Kjälldström....</i>	<i>12-13</i>
<i>Muistikuvia Rovasti Kjälldströmistä....</i>	<i>14-15</i>
<i>May Lindström - 21 år i församlingen....</i>	<i>16-17</i>
<i>May Lindström - 21 vuotta seurakunnassa....</i>	<i>18-19</i>
<i>Församlingens nya diakon / Seurakunnan uusi diakonissa....</i>	<i>18-19</i>
<i>Gudstjänster / Jumalanpalveluksia ...</i>	<i>21-22</i>
<i>Konserter och musikandakter / Konsertit ja musiikkihartaudet.....</i>	<i>22</i>
<i>Vi möts / Kokoonnumme.....</i>	<i>22</i>
<i>Sommarextra / Kesäextra.....</i>	<i>23</i>
<i>Vägkyrka / Tiekirkko.....</i>	<i>24</i>

Präster - Papit

Tom Sjöblom, kyrkoherde, kirkkoherra,
040-4851045, tom.sjoblom@evl.fi
Tom Hellsten, församlingsspastor,
seurakuntapastori, 050-3304360,
tom.hellsten@evl.fi

Kantor - Kanttori

Marianne Gustafsson Burgmann, 050-5051530,
marianne.gustafsson-burgmann@evl.fi

Diakoni - Diakonia

Annette Taipalus, diakon/diakonissa,
040-5552090, annette.taipalus@evl.fi
Mottagningstid onsdagar kl. 9-11 i Prästgården,
övriga tider enligt överenskommelse.
Vastaanotto keskiviikkoisin klo 9-11 Pappilassa,
muulloin sopimuksen mukaan.

Suomenkielinen nuorisotyö - Finskspråkigt ungdomsarbete

Mira Pauna 050-3392200, mira.pauna@evl.fi
Vikarie / Sijainen Lotta Ahlfors 050-4989162
diakoni-nuorisotyönhoaja,
diakon-ungdomsarbetsledare

Svenskspråkigt ungdomsarbete - Ruotsinkielinen nuorisotyö

Vikarie / Sijainen Lotta Ahlfors 050-4989162
ungdomsarbetsledare, nuorisotyönhoaja

Dagklubben - Päiväkerho 050-3839263

Karin Eklund, barnledare, lastenhojaaja
Marina Högström, ledande barnledare, johtava
lastenhojaaja

Pastorskansliet - Seurakuntavirasto 09-2219030 telefax: 09-2961212

Bollstavägen 2 A, Inkoo
Bollstantie 2 A, 10210 Ingå
Öppet må-to kl. 9-12 / Avoimma ma-to klo
9-12, inga.kansli@evl.fi
Siv Dufvelin, församlingssekreterare,
seurakuntasihtööri 09-22190312,
siv.dufvelin@evl.fi
Susanne Lövkvist, byråsekreterare,
toimistosihtööri 09-22190311,
susanne.lovkvist@evl.fi

Ekonomikontoret - Taloustoimisto

Öppet må-to kl. 9-12
Avoimma ma-to klo 9-12
Seija Korhonen, ekonomichef, talouspäällikkö
09-22190313, 050-3100211,
seija.korhonen@evl.fi

Fastigheter - Kiinteistöt

Susann Sköld-Qvarnström, husmor, emäntä.
09-22190327, 040-7493707
Per-Olof Korander, församlingsmästare,
seurakuntamestari 040-5347853
Jörgen Nyman, fastighetsskötare,
kiinteistönhoitaja 040-5627965,
jorgen.nyman@evl.fi
Mårten Lindén, fastighetsskötare,
kiinteistönhoitaja 050-4065181
Kristina Böhling, gravgårdsarbetare,
hautaustaamionhoitaja, (säsongarbetare /
kausityöntekijä) 040-5347653
Rövass lägergård, leirikeskus, Regina
Westerholm, husmor, emäntä, 040-7628627

Ingå församlings hemsidor: www.ingaforsamling.fi

Inkoo seurakunnan kotisivut: www.inkoonseurakunta.fi

Ingå församling finns också på Facebook. Inkoon seurakunta on myös Facebookissa.

Församlingens veckoannonser torsdagar i Kyrkpressen.
Seurakunnan viikkoilmoitukset Etelä-Uusimaa-lehdessä torstaisin.

Layout & Tryck / Taitto & Paino: Oy aaBee Ab
Ansvarig redaktör / Vastaava toimittaja: Tom Hellsten

100 år av församlingsarbete i Ingå

Detta nummer av Kontakt fokuserar på de hundra år som förflutit i församlingen. Vi har valt att presentera några personer som fortsättningsvis lever i berättelser och anekdoter. Två herrar som påverkat församlingens historia märkbart. Wigge och Kjälström. Båda presenteras av kvinnor som upplevt dem som barn. Om vi vill bekanta oss med historien, är det bäst att höra om personer som levde då och lära känna deras tänkesätt. Då blir historien levande.

Påsk, vår och sommar för med sig många aktiviteter i församlingen. Också i år inbjuder församlingen till många sommaraktiviteter. Ta del av utbudet och boka in i almanackan vad du vill delta i.

God påsk, vår och sommartid!

Tom Hellsten

100 vuotta seurakuntatyötä Inkoossa

Tämä Kontaktin numero keskittyy menneeseen sataan vuoteen seurakunnassa. Olemme valinneet esiteltäviksi joitakin henkilöitä, jotka edelleenkin elävät kertomuksissa ja kaskuissa. Kaksi herraa, jotka ovat vaikuttaneet seurakunnan historiaan merkittävästi. Wigge ja Kjälström. Molempien esittelijöinä ovat naiset, jotka ovat tavanneet heidät lapsina ollessaan. Jos haluamme tutustua historiaan, on parasta kuulla henkilöitä, jotka elivät silloin ja oppia tuntemaan heidän ajattelutapaansa. Silloin historiasta tulee elävää.

Pääsiäinen, kevät ja kesä tuovat mukanaan monia aktiviteetteja seurakunnassa. Seurakunta tarjoaa myös tänä vuonna monia kesätapahtumia. Ota osaa tarjontaan ja laita kalenteriisi, mihin haluat osallistua.

Hyvää pääsiäistä, kevättä ja kesäaika!

Tom Hellsten

Tron på uppståndelsen förändrar allt

Bibelns berättelser är fulla av övernaturliga händelser. Sjuka blir botade, onda andar drivs ut, Gud kommunicerar med människor, Jesus uppstår efter att ha blivit korsfäst. Listan kan göras lång, men det handlar om samma sak. Händelser vi inte kan förklara, men ändå förväntas tro på.

Alla dessa under har en sak gemensamt, nämligen att det finns en Gud som ingriper i vår vardag och förändrar den och berättar att vi inte är ensamma eller helt utlämnade åt ett meningslöst öde. Det är något vi gärna ville tro på därför att om det var sant skulle inte vår situation vara hopplös. Om Jesus har uppstått betyder det att döden inte har det sista ordet. Då finns det alltså ingenting som är omöjligt.

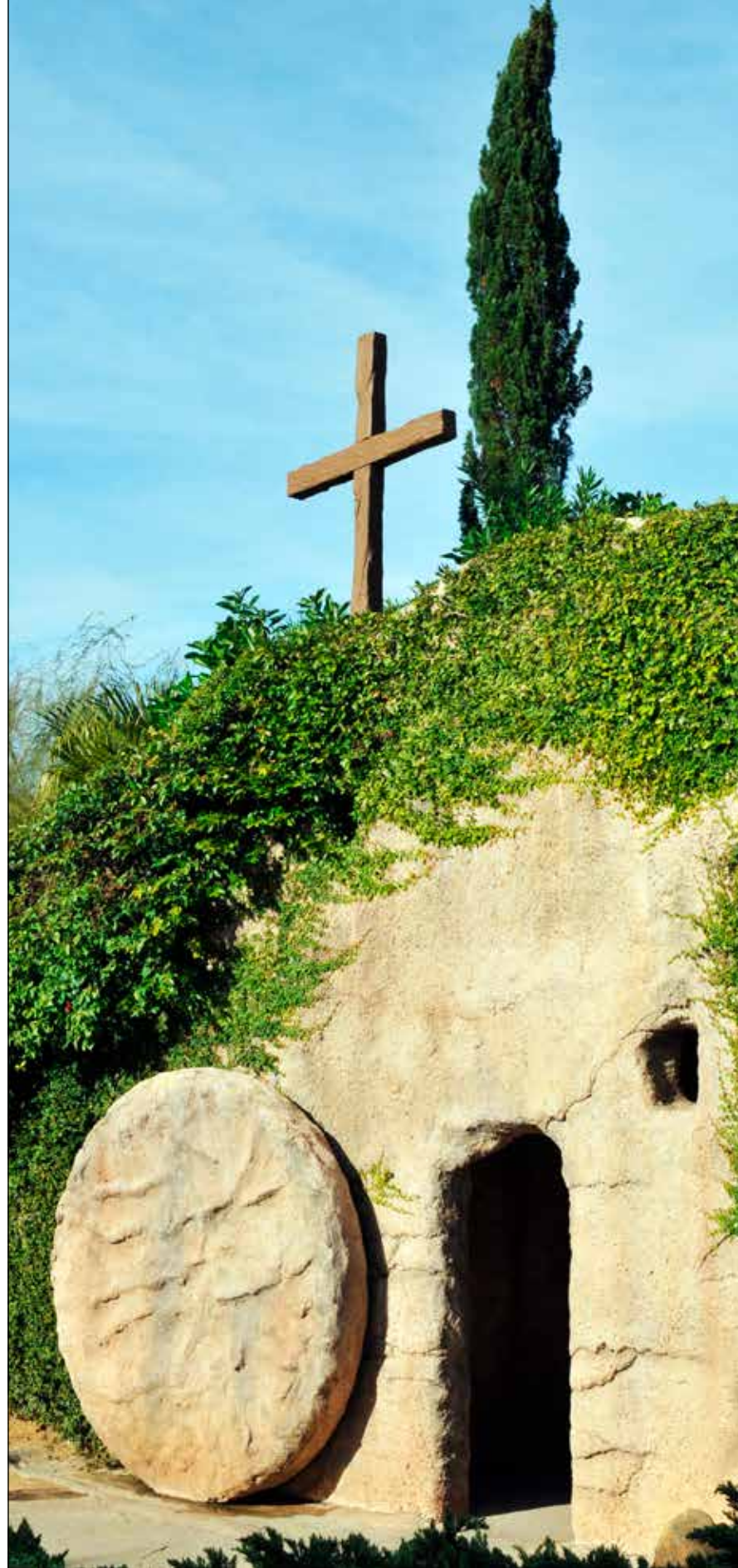
Det finns många som säger att det finns förståndsmässiga hinder att tro på det övernaturliga. Jag respekterar det. Andra säger att det handlar om ett önsketänkande, och det låter som om de tycker att det är för bra för att vara sant. Det kan jag också förstå. Tyvärr lever vi i en värld som inte inger oss så mycket hopp för vårt liv. Vi får ständigt budskap som går i riktningen att vi inte skall vänta oss så mycket hjälp utifrån. Vi får själva vara vår lyckas smed, och ordna saker och ting så bra som möjligt för oss.

"JAG HOPPAS ATT VI TROTS ALLT KAN HA EN VISS ÖPPENHET ATT TRO PÅ DET ÖVERNATURLIGA I BIBELN. TRON ÄR SIST OCH SLUTLIGEN EN GÅVA, OCH DET ÄR INTE ALLTID VI KAN FÖRKLARA ATT VI TROR. VI KAN INTE ALLTID BYGGA VÅR TRO PÅ FÖRNUFTSARGUMENT, MEN DET BEHÖVER VI INTE HELLER."

Om du har en öppenhet att tro på Jesu uppståndelse, så be Gud att du får tron som en gåva. Jag tror Gud svarar på den bönen. Det kan bli början till ett nytt liv.

Glad påsk!

Text: Tom Hellsten

Usko ylönousemukseen muuttaa kaiken

Raamattu on täynnä ylliluonnollisia tapahtumia. Sairaat parantuvat, pahoja henkiä ajetaan ulos ihmisistä, Jumala keskustelee ihmisten kanssa, Jeesus nousee kuolleista. Luettelo on pitkä, mutta kyse on samasta asiasta: tapahtumista, joita emme voi selittää, mutta joihin meidän silti odotetaan uskovan.

Kaikella tällä on yhteinen nimittäjä: Jumala, joka vaikuttaa arjessamme, muuttaa sen ja kertoo, ettemme ole yksin emmekä sattumanvaraisen kohtalon armoilla. Uskoisimmekin mielellämme näin; jos se on totta, tilanteemme ei ole toivoton. Jos Jeesus on todella ylönoussut, kuolemalla ei ole viimeistä sanaa. Näin siis millään ei olisi mahdotonta.

Monen mielestä järki estää uskon ylliluonnolliseen. Toiset sanovat, että kyse on toiveajattelusta; heistä se kuulostaa melkein päliian hyvältä ollakseen totta. Nämä ajatukset on helppo ymmärtää. Elämme ikävä kyllä maailmassa, joka ei anna paljon toivoa. Meitä muistutetaan jatkuvasti siitä, että on turha odottaa ulkopuolista apua. Olet itse oman onnesi seppä; koeta siis selviytyä parhaan taitosi mukaan.

"TOIVON SILTI, ETTÄ VOIMME SUHTAUTUA RAAMATUN YLLUONNOLLISIIN TAPAHTUMIIN AVOIMIN MIELIN. USKOHAN ON LOPPUJEN LOPUKSI LAHJA. AINA EI OSAA SELITTÄÄ, MIKSI USKOO. EMME VOI RAKENTAA USKOA JÄRJEN PERUSTALLE, MUTTA EI MEIDÄN TARVITSEKAAN."

Jos olet avoin uskomaan, että Jeesus on noussut kuolleista, pyydä Jumalaa antamaan sinulle usko lahjaksi. Minä uskon, että Jumala vastaa siihen rukoukseen. Ja se voi olla uuden elämän alku.

Hyvää pääsiäistä!

Teksti: Tom Hellsten

Käännös: Hilikka Olkinuora

Degerbys första och enda kyrkoherde, prosten Arvid Wigge

Arvid Eugen Johansson föddes i Kronstadt den 27 april 1888. Som vuxen tog han sin rikssvenska mors flicknamn Wigge och återfinns som kaplan i Degerby församling från år 1922. Men före det hade han en nog så ovanlig historia bakom sig.

Arvid hade två stora intressen i ungdomen; han ville bli präst och han ägnade mycket av sin studietid vid Helsingfors Universitet åt att sitta nära hamnen och anteckna större och mindre skepp som anlöp staden eller styrde ut i Finska viken. Jag föreställer mig att han brukade sitta på Observatorieberget, som i gamla tider hette Kasaberget, och där Robert Stigells skulptur De skeppsbrutna hade rests 1898. Därifrån hade han den bästa utsikt över inloppet. Vackra dagar var det skönt att låta havsvinden blåsa bort dammet som böckerna samlat i hans studielya. Hans förvåning måste ha varit stor när han sommaren 1915 blev anhållen och fängslad! Kanske trodde han först att det var ett skämt från hans vänner, men sanningen var mycket värre än han kunnat föreställa sig: han dömdes till avrättning på grund av spionage för främmande makt; det fällande beviset för den ryska överheten var antagligen hans anteckningshäfte, där alla uppgifter rörande hamntrafiken stod i svart på vitt. Arvid Wigge dömdes för spionage till avrättning genom hängning. I väntan på att domen skulle verkställas sattes han i fängelse i Peter Paul-fästningen, byggd 1703 av Peter den Store på en ö i floden Neva mitt i St Petersburg.

Fängelsetiden

I en mycket tummad tidskrift, utgiven som julblad 1925 av Finska Missionssällskapet under namnet Tillkomme ditt rike, ingår en berättelse av Arvid Wigge under rubriken Julkvällen 1915. Han hade då suttit fängslad ett halvår.

"DET VAR JULAFTONENS MORGON. JAG SATT I MIN CELL. IFÖRD DEN LÅNGA, BLÅA, ÄNDA TILL FÖTTERNA NÅENDE FÄNGELSEROCKEN. TIDEN BLEV LÅNG OCH DYSTER DÄR JAG SATT PÅ SÄNGKANTEN VID DET I VÄGGEN FASTSKRUVADE BORDET I JÄRN. LÄSA FICK JAG NOG TY MAN GAV MIG BÅDE TYSKA OCH RYSKA BÖCKER, JA T.O.M. ENGELSKA. HELST LÄSTE JAG DOCK MIN BIBEL, I VILKEN JAG OVANFÖR INLEDNINGEN TILL JOBS BOK MED EN STICKA HADE RISTAT IN - PENNA FICK JAG INTE HA:

-MIN GUD, HJÄLP MIG I MIN STORA NÖD!"

I den långa beskrivningen av tillvaron i fängelset ingår även ett självporträtt av Arvid. Han har inte kunnat varken raka sig eller klippa håret och ser ganska vildvuxen ut med skägg och mustasch. Det gick även rykten om att domen ändrats till deportering till Sibirien, men om detta finns ingenting dokumenterat. Wigge lär dock ibland ha hänvisat till sin tid i Sibirien.

Fängelsedomens ändrades till fyra år på fästning. Efter julen 1915 fördes Wigge till ett annat illa beryktat fängelse, Kretsky, som låg på ön Petak i Vita sjön i nordvästra Ryssland. Där spärrades han in i en cell som vakterna kallade Stensäcken. Kanske tiden där gick litet fortare eftersom han fick lära sig att använda en stickningsmaskin i sin cell. Han lär ha blivit så skicklig i att sticka strumpor att han fick ta emot andra fångar som elever och lära upp dem. För varje stickat par strumpor fick han 2 kopek.

Arvid Wigge, komplett med portfölj, på en av sina resor till storstaden Helsingfors. Foto: Aili Enbergs samling/Igormuseet

Under hela hans fängelsetid arbetade man i Finland för att via kontakter få Arvid Wigge hem. Man antar att hans benådning delvis berodde på att hans mor var rikssvensk och att man i Ryssland fruktade en diplomatisk kris. Det lär ändå ha dröjt innan han själv fick veta om att han benådats och skulle släppas fri.

I mars 1917 befriades Wigge och andra fångar i samband med Ryska revolutionen. Han återvände till Helsingfors men blev ändå efterspanad av ryska myndigheter och var tvungen att gömma sig på landet i Borgå socken ända till tyskarnas ankomst i april 1918.

Han förlovade sig 1918 med Hildur Finckenberg, fortsatte och avslutade sina präststudier och fick sin första tjänst som kaplan i Sölf och 1922 blev han utnämnd till kaplan i Degerby församling. Där väntade honom en uttjänt kyrka från 1700-talet.

Nya kyrkan

Redan i slutet av 1800-talet hade den gamla träkyrkan utdömts och Arvid Wigge började drömma om att få en ny kyrka till Degerby. Han hade förmåga att entusiasmera sina församlingsbor i hopp om att få bidrag till bygget; sina konfirmander, som hemma kunde berätta om de stora planerna och tydligen även banken i hopp om framtida lån. Han tog reda på vem som varändig i byggbranschen och fick löftet om en ny och vacker kyrka att slå rot hos de flesta. Antagligen fanns det även motsträviga församlingsbor som inte gärna ville bidra med pengar eller material men även dem fick han med i projektet.

Arbetet startade med att gamla kyrkan revs, den nya skulle byggas på samma plats. Om Wigge hade levat i vår tid hade man kallat honom en verklig lobbare. Han förstod nämligen vikten av goda kontakter, av att vända sig till de högsta instanser, börjande med president och riksdag och han kunde också utnyttja media för att få intresset väckt för sin kyrka! Till mångas förundran, förvåning och glädje byggdes faktiskt den nya kyrkan mellan åren 1931-32, lyckligast var säkert Arvid Wigge själv!

Ironiskt nog var skulderna för kyrkbygget avklarade 1944, lagom till evakueringen från Porkalaområdet.

Arvid Wigge, familjebekant

Den unga familjen med Arvid, hans hustru Hildur och deras lilla son hade installerat sig i prästgården, som ligger en god bit söderut från byn vid vägen till Kopparnäs. Aili Enberg fick tjänst hos

Hildur och Arvid Wigge i arbetsrummet på prästgården i Degerby.

Foto: Aili Enbergs samling/Igormuseet

dem som hushållerska, till gården hörde både trädgård, skog och några åkrar; hästen Stjärna behövdes för Wiggas tjänsteresor och för jordbruket då man tingade hjälp i arbetet.

År 1927 installerades Wigge som kyrkoherde i Degerby församling, den enda kyrkoherde som funnits i den då självständiga kommunen, likaså blev han den enda, eftersom Degerby slogs ihop med Ingå efter det Porkalaområdet återlämnats. Min pappa, Toivo Krook, och Arvid Wigge var jämgamla och Wigge var rätt ofta hos oss på Solberg station.

Jag minns att han och pappa gärna ville sitta för sig själva och diskutera. Nu förstår jag vad de kanske talade om, nämligen Wiggas fängelsetid i Ryssland. När mina föräldrar sedan köpte en sommarstuga mitt i kyrkbyn och jag fick en cykel när jag fyllde sju år, kom Wigge ibland på en pratstund och vi blev goda vänner, han och jag. Han tyckte om barn och hans stora sorg var att deras son hade dött redan som treåring. Ett par gånger varje sommar cyklade jag till prästgården och blev bjuden på saft och småbröd och innan vi sade adjö tog farbror Wigge mig i handen och vi gick fram till hans höga skåp som stod bakom snurrstolen vid skrivbordet. Det var stunden jag hade väntat på! Uppe på skåpet stod Asken, den som innehöll salmiakspastiller, och han bjöd av dem. Jag brukade ta två, men han tog två till och stoppade dem i min ficka.

Sedan tog jag i hand, tackade och neg och cyklade hemåt.

Evakueringen

Så kom det förfärliga meddelandet att nästan hela Porkalaområdet skulle utrymmas, tillbaka skulle vi få det först om 50 år! Alla skulle bort,

med sig fick man ta boskap, lösöre och - om man hann - årets skörd. Tid fann inte mer än tio dagar. Arvid Wigge, som då redan bar hederstiteln prost, var änklings och erbjöd en bostad i Helsingfors men valde att stanna i Ingå för att vara närmare sin splittrade församling. Han flyttade in i två rum i Ingå prästgård och använde mycket av sin tid till att resa omkring och söka upp sina församlingsmedlemmar från Degerby, som hade splittrats på 22 församlingar. Många kom också och hälsade på honom i prästgården, som började kallas Degerby Cafe eftersom gästerna alltid bjöds på äkta kaffe, gåvor bl.a. från Sverige. När Arvid Wigge tog avsked från Degerby och kyrkan, som han hade haft som sitt livs stora projekt, lär han ha sagt ungefär såhär:

"JAG HAR FÖRLORAT MIN SON, NU NÄR KYRKAN INTE LÄNGRE ÄR VÅR, KÄNNES DET SOM OM JAG OCKSÅ HADE FÖRLORAT EN DOTTER."

Degerbyn ensimmäinen ja ainoa kirkkoherra, rovasti Arvid Wigge

Arvid Eugen Johansson syntyi Kronstadtissa 27 huhtikuuta 1888. Hän otti aikuisena riikinruotsalaisen äitinsä tyttönimen Wigge ja toimi kappalaisena Degerbyn seurakunnassa vuodesta 1922. Mutta sitä ennen hänellä oli hyvin epätavallinen historia takanaan.

Arvidilla oli kaksi suurta kiinnostuksen kohdetta nuoruusiässä: hän halusi tulla papiksi ja hän vietti paljon aikaa Helsingin Yliopistossa opiskellessaan istumalla satamassa ja tekemällä muistiinpanoja isommista ja pienemmistä laivoista, jotka saapuivat kaupunkiin tai suuntasivat Suomenlahdelle.

Kuvittelisin, että hänen oli tapana istua Tähtitorinmäellä, jonka nimi oli entisaikaan Kasakallio ja mihin Robert Stigellin patsas" Haaksirikkoiset" oli pystytetty vuonna 1898. Sieltä hänellä oli parhaat näkymät sisääntuloväylälle. Kauniina päivinä oli mukavaa antaa merituulen puhaltua kirjojen keräämät pölyt hänen opiskelija-asunnostaan.

Hänen hämmästyksensä oli varmaan suuri, kun hänet kesällä 1915 pidätettiin ja vangittiin. Ehkä hän ensin luuli kyseessä olleen hänen ystäviensä pilan, mutta totuus oli paljon pahempi kuin hän oli koinut kuvitella; hänen tuomittiin teloitettavaksi vakoilusta vieraan valtion puolesta; raskauttava todiste Venäjän vallalle oli luultavasti hänen muistiinpanovihkonsa, jossa oli satamaliikenteen tiedot merkittynä mustaa valkoisella. Arvid Wigge tuomittiin vakoilusta teloitettavaksi hirttämällä. Tuomiota odotellessa hän istui vangittuna Nevajoen saarella Pietarissa Peter-Paulinlinnakeissa, joka oli Pietari Suuren rakennuttama.

Prosten Arvid Wigge bodde de sista åren av sitt verksamma liv i ett hus, som forna degerbybor hade samlat ihop pengar till. Wiggesro ligger mitt i Ingå bycentrum och där bodde han till sin död 1951. Hans stoft flyttades sedermera till Degerby och hans grav ligger nu invid kyrkväggen där.

Upe på läktaren finns ett litet rum invid orgeln, Wigges museum. Där finns en bokhylla och en lätt fåtölj från hans hem, några tavlor och minnessaker, som hans Bibel och andra böcker. Församlingsmästare Per-Olof Korander berättar gärna i museet om prosten Wigge. Om man besöker den årliga Degerbydagen kan man, om man har tur, se prosten Wigge, en lätt förklädd Korander, värdigt vandra bland besökarna. Isynnerhet vi som har känt vår prost gläder oss över att återse honom i vimlet.

Dorrit Krook

Vankila-aika

Ahkerasti selailussa aikakausjulkaisussa, joka oli ilmestynyt Suomen Lähetysseuran joulunumerona 1925 ja joka oli nimeltään Tulkoon valtakuntasi, on Arvid Wiggen kertomus Joululta 1915. Hän oli silloin ollut vangittuna puoli vuotta.

"OLI JOULUAATON AAMU. ISTUIN SELLSÄNI, PUKEUTUNEENA PITKÄÄN, SINISEEN, NILKKOIHIN ASTI ULOTTUVAAN VANKILATAKKIIN. AIKA TUNTUI PITKÄLTÄ JA OIN SYNKÄLLÄ MIELELLÄ, KUN ISTUIN SÄNGYN LAIDALLA SEINÄÄN KIINNITETYN RAUTAISEN PÖYDÄN ÄÄRESSÄ. SAINI TOKI LUKEA, SIL-LÄ MINULLE ANNETTIIN SEKÄ SAKSALAISIA ETTÄ VENÄLÄISIÄ, JOPA ENGLANNINKIELISIÄKIN KIRJOJA. MIELUITEN KUITENKIN LUIN RAAMATTUANI, MIHIN JOBIN KIRJAN ALKUUN OIN RAAPINUT TIKULLA TEKSTIN - EN SAANUT KÄYTTÄÄ KYNÄÄ: JUMALANI, AUTA MINUA SUURESSA HÄDÄSSÄNI!"

Pitkässä vankilaoloja kuvaavassa kertomuksessa piirtyy myös Arvidin omakuva. Hänellä ei ole ollut mahdollisuutta ajaa partaansa tai leikata tukkaansa ja hän näyttää melko villiintyneeltä

partoineen ja viiksineen. Huhu kertoi myös, että tuomio olisi muutettu karkoitukseksi Siperiaan, mutta tästä ei löydy mitään muistiinpanoja. Wigge lienee kuitenkin joitakin kertoja viittannut aikaansa Siperiassa.

Vankilatuomio muutettiin jäljani vuoden vankeudeksi linnakkeessa. Joulun 1915 jälkeen Wigge siirrettiin toiseen huonomaineiseen vankilaan Kretskyyn, joka sijaitsi Petak-nimisellä saarella Valkeajärvellä Venäjän luoteisosassa. Siellä hänet suljettiin selliin, jota vartijat kutsuivat Ki-

tä, että hänen äitinsä oli riikinruotsalainen ja että Venäjällä pelättiin diplomaattista kriisiä. Keski kuitenkin oletettavasti pitkään, ennekuin hän itse sai tiedon siitä, että hänet oli armahdettu ja tultaisiin päästämään vapaaksi.

Maaliskuussa 1917 Wigge sekä muita vankeja vapautettiin Venäjän vallankumouksen yhteydessä. Hän palasi Helsinkiin, mutta joutui kuitenkin venäläisten viranomaisten seuraamaksi ja hänen oli piilouduttava maaseudulle Porvoon lähelle aina saksalaisten saapumiseen asti huhti-

Wigge oli suosittu rippikoululaisten parissa, ja nuoria hakeutui myös Inkoosta Degerbyhyn hänen rippikouluunsa. Tässä näkyy Wigge niiden nuorten kanssa, jotka pääsivät ripille juhannuspäivänä 1933, kun kirkko oli aivan uusi. Konfirmanderna lär ha uppskattat Arvid Wigge och det hände att en del ungdomar sökte sig till hans skriftskola också från Ingå. Här ses han i kretsen av den grupp som konfirmerades midsommardagen 1933 då kyrkan var alldeles ny. På bilden finns/kuvas: Elis From (Dby), Sven Walman (Dby), Armas Nyman (Dby), Max Bäcklund (Ingå), Bror Snygg (Dby), Österholm (Täkter), Erik Sundman (Dby), Ture Enberg (Dby), Erik Tötterman (Täkter), Helge Öman (Ingå), Henry Lundqvist (Dby), Helge Boström, Göran Strandberg, Sigrid Menius, Rut Westerholm (Stävö), Arvid Wigge (prost), Naima Fagerström (Skattbondas), Johansson (Ingå), Gertrud Grönroos (Dby), Helge Boström, Andersson (Billskog), Gurli Sjögren (Solberg), Elli Fagerström (Dby), Tyra Backman (Solberg), Ekberg (Solberg).

Foto: Gertrud Grönroos' samling/kokoelma Igormuseet.

visäkiksi. Siellä aika kului luultavasti nopeammin, koska hän sai opetella sellissään kutomakoneen käyttöä. Hänen kerrotaan kehittyneen niin taitavaksi sukkiin kutojaksi, että hän sai ottaa muita vankeja oppilaikseen ja opettaa heitä kutomaan. Jokaisesta kutomastaan sukkiparista hän sai kaksi kopeekkaa. Koko hänen vankilassaolonsa ajan pyrittiin eri kontakteja hyödyntämällä saamaan Arvid Wigge kotiin. Todennäköisesti hänen armahduksensa johtui osittain sii-

kuussa 1918. Hän kihlautui vuonna 1918 Hildur Finckenberin kanssa, jatkoi opintojaan ja valmistui papiksi ja sai ensimmäisen kappalaisen virkansa Sölfistä. Hänet nimitettiin Degerbyyn seurakunnan kappalaiseksi vuonna 1922. Siellä häntä odotti jo aikansa palvellut kirkko 1700-luvulta.

Uusi kirkko

Jo 1800-luvun lopulla vanha puukirkko todettu kelvottomaksi ja Arvid Wigge alkoi unelmoi-

da uudesta kirkosta Degerbyhyn. Hänellä oli taito innostaa seurakuntalaisiaan mahdollisia avustuksia ajatellen, rippikoululaisia, jotka kotona voivat kertoa suurista suunnitelmista sekä luultavasti myös pankkia tulevan lainan toivossa.

Hän otti selvää, kuka oli taitava rakennusalalla ja sai useimmat innostumaan uuden ja kauniin kirkon rakentamisesta. Luultavasti i myös sellaisia vastahakoisia seurakuntalaisia löytyi, jotka eivät mielellään halunneet lahjoittaa rahaa tai rakennustarvikkeita, mutta jopa nämä hän sai mukaan hankkeeseen. Työ aloitettiin vanhan kirkon purkamisella, uusi kirkko tultaisiin rakentamaan samalle paikalle. Jos Wigge olisi elännyt meidän aikanamme, häntä olisi kutsuttu todelliseksi lobbaajaksi. Hän ymmärsi nimittäin hyvien kontaktien tärkeyden, sen, että kannattaa kääntyä tärkeiden virkamiesten puoleen presidentistä ja eduskunnasta alkaen. Hän osasi myös käyttää hyväkseen tiedotusvälineitä saadakseen kiinnostuksen heräämään kirkkooan kohtaan. Monien ihmetykseksi, hämmästykseksi ja iloksi uusi kirkko todella rakennettiin vuosien 1931-1932 kuluessa, onnellisin oli varmaan Arvid Wigge itse! Kohtalon ivaa oli, että kirkon rakentamisen velat saatiin maksetuksi vuonna 1944, sopivasti ennen Porkkalan alueen evakoimista.

Arvid Wigge, perheystävä

Nuori perhe, Arvid, hänen vaimonsa Hildur sekä heidän pieni poikansa olivat asettuneet asumaan pappilaan, joka sijaitsee jonkin matkaa kylästä etelään Kopparnäsin tien varrella. Aili Enberg sai heidän luonaan taloudenhoitajan paikan. Tilaan kuului sekä puutarha, metsää että vähän peltoa, Stjärna-nimistä hevosta tarvittiin Wiggen virkamatkoilla sekä maanviljelyksessä silloin kun joku tarvitsi siinä apua. Vuonna 1927 Wigge nimitettiin Degerbyn kirkkoherraksi, ainoaksi kirkkoherraksi siihen aikaan itsenäisessä kunnassa ja ainoaksi hän jäikin, koska Degerby yhdistettiin Inkoon seurakuntaan Porkkalan alueen palauttamisen jälkeen. Isäni, Toivo Krook ja Arvid Wigge olivat samanikäisiä ja Wigge vieraili usein luonamme Päivöläin asemalla. Muistan, että hän ja isäni istuivat mielellään kahdestaan keskustelemassa. Nyt ymmärrän, mistä he luultavasti keskustelivat, nimittäin Wiggen vankilajasta Venäjällä. Sitten kun vanhempani ostivat kesämökin keskeltä kirkonkylää ja minä sain polkupyörän täytettyäni seitsemän vuotta, pistäytyi Wigge silloin tällöin luonamme juttelemassa ja meistä tuli hyvät ystävät, hänestä ja minusta. Hän piti lapsista ja hänen suureksi surukseen heidän poikansa oli kuollut jo kolmivuotiaana. Pari kertaa kesässä pyöräilin pappilaan ja minulle tarjottiin mehua ja pikkuleipiä ja ennenkuin sanoimme hyvästit, Wigge-setä otti minua kädes-

tä ja meni korkealle kaapilleen, joka oli kirjoituspöydän vieressä pyörivän tuolin takana. Sitä hetkeä olin odottanut! Ylhäällä kaapissa oli Rasia, se jossa oli salmiakkipastilleja ja hän tarjosi niitä minulle. Otin yleensä kaksi, mutta hän otti kaksi lisää ja laittoi ne taskuuni. Sitten kättelimme, kiitin ja niiasin ja pyöräilin kotiin.

Evakuointi

Sitten tuli se kauhea ilmoitus, että melkein koko Porkkalan alue evakuoitaisiin, se saataisiin takaisin vasta 50 vuoden kuluttua! Kaikkien piti lähteä, mukaan saatiin ottaa eläimet, irtaimisto ja jos ehdittiin- vuoden sato. Aikaa ei ollut kuin kymmenen päivää. Arvid Wigge, jolla jo silloin oli kunnia- arvonimi rovasti, oli leski ja hänelle tarjottiin asuntoa Helsingistä, mutta hän valitsi asuinpaikaksien Inkoon ollakseen lähempänä hajanaista seurakuntaansa. Hän muutti kahden huoneen asuntoon Inkoon pappilaan ja käytti paljon aikaa kulkiessaan paikasta toiseen ja esissään käsiinsä Degerbyn seurakunnan jäseniä, jotka olivat hajautuneet 22 eri seurakuntaan. Monet tulivat myös tervehtimään häntä pappilaan, jota alettiin kutsua Degerbyn kahvilaksi, koska vieraille tarjottiin aina aitoa kahvia, lahjana mm. Ruotsista. Kun Arvid Wigge otti jäähyväiset Degerbystä ja kirkosta, joka oli ollut hänen elämänsä suuri projekti, kerrotaan hänen sanoen suunnilleen näin:

”OLEN MENETTÄNYT POIKANI, NYT KUN KIRKKO EI OLE ENÄÄ OMAMME, TUNTUU KUIN OLSIN MENETTÄNYT MYÖS TYTTÄRENI”

Rovasti Arvid Wigge asui viimeiset vuodet virassa ollessaan talossa, jonka rakentamiseen entiset degerbyläiset olivat keränneet rahaa. Wiggesro seisoo keskellä Inkoon keskustaa ja tässä talossa hän asui kuolemaansa asti vuoteen 1951. Hänen maalliset jäännöksensä siirrettiin myöhemmässä vaiheessa Degerbyhyn ja hänen hautansa sijaitsee nykyään siellä kirkon vieressä. Ylhäällä lehterissä on urkujen vieressä pieni huone, Wiggen museuhuone. Siellä on kirjahylly ja pieni nojatuoli hänen kodistaan, joitakin tauluja ja muistoesineitä, kuten hänen Raamattunsa ja muita kirjoja. Suntio Per –Olof Korander kertoo mielellään museosta ja Wigge –rovastista. Jos vieraillee vuosittaisilla Degerbypäivillä ja on onnekas, voi nähdä Wigge-rovastin: kevyeen valeasuun pukeutuneen Koranderin, kulkevan arvokkaasti vierailijoiden keskellä. Erityisesti me, jotka olemme tunteet rovastimme, iloitsimme hänen jälleennäkemisestään ihmisvilinässä.

Teksti: Dorrit Krook
Käännös: Ulla Päivärinta

Förbönstenar i bruk i Ingå kyrka

Bönstenar är en gammal kristen tradition. Från medeltida skrifter kan vi läsa, hur t.ex munkarna i klostret på ön Iona, redan på 600-talet använde bönstenar, för att kunna föra fram till Gud det man inte hade ord för.

Under de senaste decennierna har traditionen med bönstenarna väckts till liv i vår kyrka. Den moderna användningen började med barn- och familjegudstjänster, men har nu utvecklats till en allmän sed. Nu har vi tagit bönstenar i bruk också i Ingå kyrka. Tanken bakom bönstenarna är, att det finns stunder i livet, då det kan vara svårt att hitta rätta ord för bön. Då kan man i stället välja en bönsten, som man bär fram till Gud. Det finns bönstenar i olika färger och varje färg motsvarar ett böneämne.

Färger och böneämnen som vi använder är:

Grön: barn, att växa, hopp. **Blå:** jag, hälsa, troslov. **Röd:** glädje, kärlek, vänner, mamma, pappa. **Gul:** vardagslivet, penningbekymmer. **Svart:** sorg, sjukdom. **Klar/Vit:** ordlöst samtal med Gud.

Välkommen till mässa i Ingå kyrka! Tom Sjöblom

Rukouskivet käyttöön Inkoon kirkossa

Rukouskivien käyttö on vanha kristillinen perinne. Keskiaikaisista kirjoituksista voidaan lukea, että esimerkiksi Ionan-saaren luostariyhteisön munkit, käyttivät rukouskiviä jo 600-luvulla, voidakseen kantaa Jumalan eteen sen, mille ei löytynyt sanoja.

Viime vuosikymmenien aikana tämä perinne on herätetty henkiin kirkossamme. Moderni käyttö lähti liikkeelle lapsi- ja perhejumalanpalveluksista. Nyt siitä on tullut jo yleinen tapa. Olemme nyt ottaneet rukouskivet käyttöön myös Inkoon kirkossa. Kivien käytön taustalla on ajatus, että elämässä on sellaisia hetkiä, jolloin ei oikein tahdo löytää oikeita sanoja rukoukseen. Sen sijaan voi valita rukouskiven, jonka kantaa Jumalan eteen. Rukouskiviä on eri väreisiä ja jokainen väri vastaa tiettyä rukousaihetta.

Värit ja kivet, joita käytämme ovat:

Vihreä: lapset, kasvu, toivo. **Sininen:** minä, terveys, uskonelämä. **Punainen:** ilo, rakkaus, ystävät, isä, äiti. **Keltainen:** arkielämä, rahahuolet. **Musta:** suru, sairaus. **Kirkas/Valkoinen:** sanatonta puhetta Jumalalle.

Tervetuloa messuun Inkoon kirkkoon! Tom Sjöblom

Minnesbilder av Prosten Kjälström

Lars Oskar Kjälström föddes 19.4.1857 i Björneborg, där hans far var skeppsbyggmästare. Som kyrkoherde i Ingå verkade Lars Oskar från år 1914. Efter sin pensionering fick han sitt sista hem i den f.d. arrendatorsbyggnaden. Det röda huset fanns på prästgårdens område nästan mitt emot prästgårdsladugården – det nuvarande Karaija. Efter L.O. Kjälströms död 18.2.1955 användes huset bl.a. för skriftskolundervisning. I den norra ändan av huset fanns mindre utrymmen, där tillfälligt boende kunde ordnas. De nystartade flickscouterna huserade också en tid här. Småningom behövdes den gamla arrendatorsbostaden inte längre och huset revs. Dess stockar blev sedan väggar i ett privathus i kyrkbyn.

Ännu lite "byggnadshistoria". Det som en gång var en tillbyggnad till prästgården är också borttaget. Där var Ingå församlings pastorskansli. Många ingåbor kommer helt säkert ihåg det, för det är inte alls så länge sedan det revs. Då församlingshemmet byggdes, så kom ju pastorskansliet dit.

Mina första små minnen av prosten Kjälström är härifrån. Min pappa, Knut Jansson, var från maj 1941 adjunkt i Ingå församling. På vardagarna arbetade han i pastorskansliet. De få gånger jag var med där, hände det sig att dörren öppnades från prästgårdssidan och den vitskäggiga Farbror Prosten stod där. I en del tidningsartiklar om honom sägs att han var intresserad av hälsofrågor. Det var säkert därför som han sade att jag skulle hålla näsduken i förklädesfickan och då jag var förkyld skulle jag stoppa näsan dit och snyta mig där. Inte fladdra med någon näsduk full med bobbor, alltså. Visst, jag var nog aningen avvaktande. En gång då vi var inne i prästgårdssalen där det var någonslags sammankomst, ville han ha lilla mig att sitta i hans famn. Jag lär ha svarat "nej tack, jag sitter bra här." Hos mamma förstås!

Kjälström på sin 90-års dag.

En annan, ganska mycket omtalad sak, är lappen som hängde ovanför bordet i matsalen. Enligt en tidningsartikel år 1951, stod det på lappen; "Tig! Tugga maten långsamt". Detta tilltag bör ju dock sättas ihop med det sinne för humor, som han också lär ha haft. Han slutade själv dricka kaffe år 1883, vilket var samma år som Prosten Wigge föddes.

Under början av 1940-talet var prosten Kjälström ännu i gång med olika uppgifter.

Skriftskolelever, som upplevt honom har haft och har mycket att berätta! I synnerhet var hans syn på hur livet ska levas, mycket sträng. De åtgärder som det medförde var avsedda att vara moraliskt

"NU, LÅNGT SENARE HAR JAG OFTA TÄNKT PÅ ATT DET INTE KAN HA VARIT LÄTT ATT EFTERTRÄDA EN PRÄST SOM HADE STÄLLT SÅ STORA KRAV PÅ FÖRSAMLINGENS MEDLEMMAR."

fostrande. Skriftskolans flickor och pojkar var till sagda att gå genom skilda portar då de gick till och från kyrkan. En gång höll det på att bli stopp på hela skriftskolgången, då några skriftskolunga hade suttit tillsammans på Impis café och druckit limonad. Paul Svanbäck berättade det för mig.

Och jag, som då inte var så gammal, suckade tungt då jag hörde att Prosten skulle predika i söndagens gudstjänst. Så som jag minns det, predikade han i ungefär en timmes tid.

Nu, långt senare har jag ofta tänkt på att det inte kan ha varit lätt att efterträda en präst som hade ställt så stora krav på församlingens medlemmar. Prosten Kjälströms åsikter om skilsmässa, eller om "för tidigt" födda baby-barn, var stränga. Samtidigt vill jag också framhålla att det fanns och finns många som beundrade och älskade

honom. Och mina små minnen här är ju ett barns minnen. Bara goda minnen!

Min pappa blev kyrkoherde i Ingå församling då L.O.Kjälström pensionerades. Vi bodde nu nära varandra. Då och då besökte vi honom och snälla Anna Sundqvist, hans hushållerska under många år. I dödsannonsen efter Lars Oskar Kjälström nämns Anna bland de sörjande som "trogen vårdarinna".

Den som ofta gjorde besök i det röda huset, var vår kloka katt, Grälle. Det var förstås "Prostens Anna" som skämde bort honom. Jag ville ha Grälle bara för mig själv, och upptäckte genast när han hade varit där: jag kände hur det "luktade prost" i hans päls!

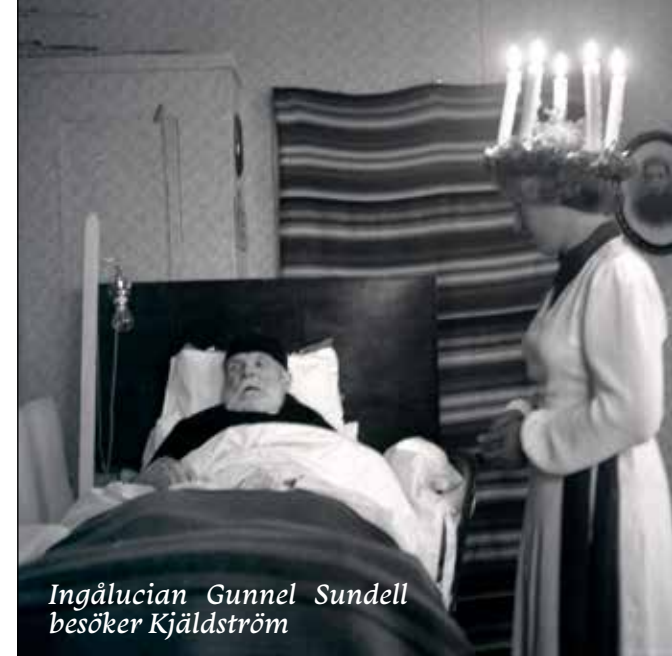
Men det ska ju sägas att det inte bara var katten som "Prostens Anna" skämde bort. Hon skötte nog om oss alla, då vi kom dit till dem.

Då jag var där, så var det min skolgång och i synnerhet undervisningen i engelska som intresserade Farbror Prosten. Han hade ju varit sjömanspräst i Hull genast efter sin prästvigning den 20 juni 1883 till år 1891, då han blev kapellan i Nykarleby. Han kunde alltså engelska och njöt av att förhöra mig! Sedan lade han märke till att min lärobok behövde repareras. Pärmerna hade lossnat och det åtgärdades med fönsterpapper. Så kom det omslag på hela boken. Då använde Farbror Prosten brunt omslagspapper. Sedan klippade han en vacker etikett av fönsterpapper och skrev lärobokens namn med sin lite darriga stil. Tyvärr vet jag numera inte var den boken är. Så fin den skulle vara att visa upp. Men då jag var skolflicka ville jag inte att någon skulle se den. Den var ju så annorlunda!

Det som Farbror Prosten höll hårt på, var hur vi skulle hälsa på varandra då jag kom. "How do you do" sade han och jag skulle svara "thank you, very well". Så här minns jag att det var. Hoppas att jag minns rätt.

Efter hans tid i Nykarleby förordnades han till sjukhuspräst i Helsingfors 1895. År 1901 gick han tillbaka till församlingsarbetet, nämligen till kaplanstjänst i Borgå landsförsamling, där han stannade till år 1914 då han valdes till kyrkoherde i Ingå församling.

Under Ingå tiden hann så mycket hända i Lars Oskar Kjälströms liv: tänk, så många människor han har mött under olika omständigheter i deras liv. Det är så mycket man kunde räkna upp, vilket ändå är helt omöjligt att göra. Ett stort stöd finns att få i Brages Urklippverk, där det finns

IngåLucian Gunnell Sundell besöker Kjälström

bevarat många tidningsartiklar från olika skeden i Ingå-Prostens liv. Vi har kopior av denna samling och den finns i Ingå församlings arkiv. Dessa tidningsartiklar ger ju samtidigt bilder från olika epoker i Ingå och här nämns också många ingåbor under olika tider.

Prostens starka gudstro är grunden för hans verksamhet, vars positiva sida verkar vara hans omsorg om den enskilda människan. Som sjömanspräst berättas det att han hjälpt enskilda

"DET SOM FARBROR PROSTEN HÖLL HÅRT PÅ, VAR HUR VI SKULLE HÄLSA PÅ VARANDRA DÅ JAG KOM. "HOW DO YOU DO" SADE HAN OCH JAG SKULLE SVARA "THANK YOU, VERY WELL".

sjömän med svårigheter av något slag. Hans kontakter med Degerby församling och prosten Arvid Wigge är ju också ett viktigt kapitel. Min pappa berättar om hans sista år, 1940-1950, så hade han under 1940-talets början, trots hög ålder, besökt sjuka och hållit någon andaktsstund i ålderdomshemmet "Böle". Prosten Kjälström jordfästes i Ingå kyrka 26.2.1955, men gravläggningen skedde i Borgå

Frid över prosten L.O. Kjälströms minne!

Text: Birgitta Grönvik

Muistikuvia Rovasti Kjälströmistä

Lars Oskar Kjälström syntyi 19.4.1857 Porissa, jossa hänen isänsä oli laivanrakennusmestari. Lars Oskar vaikutti Inkoon kirkkoherrana vuodesta 1914 lähtien. Eläkkeelle jäätyään hän sai viimeisen kotinsa entisestä vuokraviljelijäntalosta. Punainen talo oli pappilan alueella melkein vasta päätä pappilan navettaa – nykyistä Karajaa. L. O. Kjälströmin kuoltua 18.2.1955 taloa käytettiin mm. rippikouluopetukseen. Talon pohjoispäädyssä oli pienempiä tiloja tilapäisille asukkaille. Vasta aloittaneet tyttöpartiolaiset kokoontuivat siellä myös jonkun aikaa. Vähitellen ei vanhaa vuokraviljelijäntaloa enää tarvittu ja se purettiin. Talon hirret käytettiin erään kirkonkylän yksityistalon seiniksi.

Vielä hieman "rakennushistoriaa". Myös talo, joka kerran oli pappilan lisärakennus, on myös purettu pois. Siellä oli Inkoon seurakunnan kirkkoherranvirasto. Monet inkoolaiset muistavat aivan varmasti sen, sillä siitä ei ole ollenkaan kauaa, kun se purettiin. Kun seurakuntakoti rakennettiin, tuli kirkkoherranvirasto siihen.

Ensimmäiset pienet muistoni rovasti Kjälströmistä ovat täältä. Isäni, Knut Jansson, oli toukuusta 1941 lähtien apulaispappina Inkoon seurakunnassa. Arkisin hän työskenteli kirkkoherranvirastossa. Ne harvat kerrat, jolloin olin siellä mukana, tapahtui niin, että ovi avattiin pappilan puolelta ja valkopartainen Rovasti-setä seiso siinä. Joissakin lehtiartikkeleista hänestä sanotaan, että hän oli kiinnostunut terveystarkastuksista. Varmaankin siksi hän sanoi, että minun pitäisi pitää nenäliina esiliinan taskussa, ja kun olin vilustunut, laittaisin nenäni siihen ja niistäisin siinä. Siis että en liehuttelisi nenäliinaa, joka on täynnä pöpöjä. Olin kyllä hieman miettiväinen. Kerran, kun olimme sisällä pappilan salissa, kun siellä oli joku kokoontuminen, hän halusi minut pikkuisen syliinsä. Olin kuulemma vastannut "ei kiitos, istun oikein mukavasti tässä". Äidin kanssa tietenkin! Toinen asia, josta puhuttiin aika paljon,

"SE, MISTÄ ROVASTI-SETÄ OLI TARKKA, OLI KUINKA ME TERVEHDIMME TOISIAMME, KUN TULIN. "HOW DO YOU DO", SANOI HÄN JA MINUN PITI VASTATA "THANK YOU, VERY WELL". NÄIN SE MUISTAAXENI OLI. TOIVOTTAVASTI MUISTAN OIKEIN."

on lappu, joka roikkui pöydän yläpuolella ruokasalissa. Vuodelta 1951 olevan lehtiartikkelin mukaan lapussa luki: "Vaiti! Pureskele ruoka hitaasti". Tämä edesottamus täytyy toki laskea huumorin piikkiin, jota hänellä kuuluu myös olleen. Hän lopetti itse kahvin juonnin vuonna 1883, mikä oli sama vuosi, jolloin Rovasti Wigge syntyi.

1940-luvun alussa rovasti Kjälström hoiti vielä monia tehtäviä. Niillä, jotka kävivät hänen rippikouluun, oli silloin ja on vieläkin paljon kerrottavaa! Varsinkin hänen näkemyksensä siitä, miten elämää kuuluu elää, oli hyvin ankara. Ne toimenpiteet, jotka siitä seurasivat, olivat tarkoitettuja olemaan moraalisesti kasvattavia. Rippikoulun tyttöjen ja poikien oli määrätty kulkemaan kirkon eri ovista, kun he menivät kirkkoon sisään ja sieltä ulos. Kerran koko rippikoulunkäynti melkein loppui, kun jotkut rippikoulunuoret olivat istuneet yhdessä Impin kahvilassa ja juonet limonadia. Paul Svanbäck kertoi tämän minulle.

Ja minä, joka en vielä ollut niin vanha, huokasin raskaasi, kun kuulin, että Rovasti saarnasi sunnuntain jumalanpalveluksessa. Muistamani mukaan hän saarnasi noin tunnin ajan. Nyt, paljon myöhemmin, olen usein ajatellut, että ei todellakaan ole ollut helppoa seurata pappia, joka oli asettanut niin suuria vaatimuksia seurakunnan jäsenille. Rovasti Kjälströmin mielipiteet avioerosta, tai "liian aikaisin" syntyneistä vauvoista, olivat tiukkoja. Samalla haluan myös korostaa, että silloin oli monia, jotka ihailivat ja rakastivat häntä, ja on vieläkin. Ja ovathan nämä minun pienet muistoni lapsen muistoja. Vain hyviä muistoja!

Isästäni tuli Inkoon seurakunnan kirkkoherra, kun L. O. Kjälström jäi eläkkeelle. Me asuimme nyt lähellä toisiamme. Silloin tällöin kävimme hänen ja hänen taloudenhoitajansa, kiltin Anna Sundqvistin, luona monien vuosien ajan. Lars Oskar Kjälströmin kuolinilmoituksessa mainitaan Anna surevien joukossa "uskollisena hoitajattarena".

Punaisessa talossa vieraili usein viisas kissamme Grälle. "Rovastin Anna" tietenkin hemmottelee kissan piloille. Minä halusin Grällen vain itselleni, ja huomasin heti, kun se oli ollut siellä: tunsin kuinka sen turkki "haisi rovastille"! Mutta sanottakoon, että ei "Rovastin Anna" hemmotellut piloille ainoastaan kissaa. Hän piti kyllä huolta meistä kaikista, kun tulimme heille.

Kjälströmin hautajaiset 26.2.1955.

Kun olin siellä, minun koulunkäyntini ja varsinkin englanninopiskeluni kiinnostivat Rovasti-setää. Hänhän oli ollut merimiespappina Hулissa heti pappisvihkimyksensä jälkeen 20. kesäkuuta 1883, vuoteen 1891 saakka, jolloin hänestä tuli Uudenkaarlepyyn kappalainen. Hän osasi siis englantia, ja nautti siitä, että sai kuulustella minua! Sitten hän huomasi, että minun oppikirjani tarvitsi korjausta. Kansi oli irronnut, ja se korjattiin ikkunapaperilla. Sitten päällystettiin koko kirja. Siihen Rovasti-setä käytti ruskeaa päällystyspaperia. Sitten hän leikkasi kauniin etiketin ikkunapaperista ja kirjoitti oppikirjan nimen hieman tärisävällä käsialallaan. Valitettavasti en enää nykyisin tiedä, missä tämä kirja on. Olisi niin hienoa näyttää sitä. Mutta silloin, kun olin koulutyttö, en halunnut, että kukaan näkisi sitä. Se oli niin erikoisen näköinen!

Se, mistä Rovasti-setä oli tarkka, oli kuinka me tervehdimme toisiamme, kun tulim. "How do you do", sanoi hän ja minun piti vastata "thank you, very well". Näin se muistaakseni oli. Toivottavasti muistan oikein. Hänen Uudenkaarlepyyn aikansa jälkeen hänet määrättiin sairaalapastoriksi Helsinkiin 1895. Vuonna 1901 hän palasi seurakuntatyöhön, nimittäin kappalaisenvirkaan Porvoon maalaisseurakuntaan, jossa hän oli vuoteen 1914 saakka, jolloin hänet valittiin Inkoon seurakunnan kirkkoherraksi. Inkoon aikana ehti Lars Oskar Kjälströmin elämässä tapahtua paljon: ajattele, kuinka monia ihmisiä hän kohtasi

Rovastin vahva usko Jumalaan on perusta hänen toiminnalleen, jonka positiivinen puoli näyttää olevan hänen huolenpitonsa yksittäisestä ihmisestä. Kerrotaan, että merimiespasto-

"NYT, PALJON MYÖHEMMIN, OLEN USEIN AJATELLUT, ETTÄ EI TODELLA-KAAN OLE OLLUT HELPPOA SEURATA PAPPIA, JOKA OLI ASETTANUT NIIN SUURIA VAATIMUKSIA SEURAKUNNAN JÄSENILLE."

rina hän auttoi yksittäisiä merimiehiä heidän vaikeuksissaan. Hänen yhteytensä Degerbyn seurakuntaan ja rovasti Arvid Wiggeen on myös merkittävä. Isäni kertoo hänen viimeisistä vuosistaan, 1940-1950, jolloin hän oli 1940-luvun alussa, huolimatta korkeasta iästään, käynyt tapaamassa sairaita ja pitänyt hartaushetken "Bölen" vanhainkodissa. Rovasti Kjälström siunattiin haudan lepoon Inkoon kirkossa 26.2.1955, mutta hautaaminen tapahtui Porvoossa.

Rauha rovasti L. O. Kjälströmin muistolle!

Teksti: Birgitta Grönvik

May Lindström ser tillbaka på sina 21 år i församlingen:

Mänskokontakterna har varit viktigast!

Jag träffade May under en av hennes sista arbetsdagar, och fick en lång pratstund med henne om hennes många år i församlingen. Efteråt kunde jag konstatera att det här var ju väldigt intressant, och det här kunde fler få höra om. Här har vi resultatet.

Inte så lätt att bli diakonissa

Där jag som 18-åring sökte till Diakonissanstalten i Helsingfors, hade syster Astrid Lindroth skrivit en rekommendation åt mig. Hon var diakonissa i Ingå församling och var en person jag högtaktade. Vid ett tillfälle under studietiden som inleddes sjukskötartutbildningen hörde det till att presentera sig offentligt och berätta när vi kommit till tro. När jag inte kunde redogöra för en speciell dag, eftersom jag tyckte att jag alltid varit ett Guds barn, ansåg föreståndaren att jag var olämplig att fortsätta studierna. Det ledde till att jag den gången bara gick sjukskötartutbildningen. Upplevelsen var väldigt jobbig och gjorde att jag började tvivla på om jag var lämplig att bli diakonissa. När utbildningen var klar jobbade jag inom sjukvården ca 10 år.

I samband med att vårt första barn skulle döpas träffade vi Kaj Engström som var präst här då (blev senare kyrkoherde). Samtalet hjälpte mig framåt i processen att i alla fall se mig själv som diakonissa. Hösten 1995 började jag i Ingå församling, efter att jag några år tidigare hade kompletterat min sjukskötartutbildning medan jag jobbade i Kyrkslättis sv. församling.

Ett arbete i förändring

Mina företrädare sysslade mer med hemsjukvård än diakoni i dagens bemärkelse. Det var ju så att församlingen tidigare skötte om hemsjukvården, medan kommunen började sköta om den först senare. Sedan dess har jobbet förändrats i många repliser.

En sak som kom in i bilden i början av 1990-talet var skuldsanering. Den stora ekonomiska nedgången medförde stora skulder för många. Då var jag med om att hjälpa människor att få ordning på sin ekonomi, och lära sig att planera sin ekonomi så att pengarna räckte till. Självården kom också alltmer med i bilden, och är idag en av de viktigaste sakerna jag får göra.

Mänskomöten

Mänskomöten är det som gjort det starkaste intrycket på mig i mitt arbete. Jag har varit fascinerad och berörd av människors livsöden. Ibland har jag haft svårt acceptera att människor kan ha det så jobbigt som de har. Jag har hört sägas att man skall se Jesus i varje mänska man möter, och det har hjälpt mig. Någon annan har sagt att man skall gå i en annans skor för att förstå den mänskan, men det är egentligen inte möjligt. Men om man inte kan gå i andras skor så kan man åtminstone gå bredvid sin medmänska ett stycke. Då förstår man bättre och kan kanske hjälpa. Varje mänskomöte har varit viktigt och har också gett mig mycket.

Optimist

Det som har hjälpt mig mycket i mitt arbete är att jag alltid varit optimist. Jag tänker mig alltid att under nästa år blir allt bättre, då skall jag nog få tid till det jag inte hunnit med. Dessutom har jag varit envis, eller med ett annat ord, uthållig. Som liten fick jag röra mig ensam på isen på väg till skolan. Jag fick gå långa sträckor ensam, och lära mig att klara mig själv. Det här har fostrat mig och gett mig målmedvetenhet.

Läste mycket

När jag var ung läste jag mycket. Jag lånade böcker från biblioteket och läste allt intressant jag kom över. Som 11-12 åring läste jag också igenom Bibeln. Jag samlade bibelord i ett häfte som jag lärde mig utantill. Efter det ville jag veta mer, och på den vägen är jag ännu. Hoppas få tid att läsa mer nu, och det får jag säkert.

Julotta och julbön

Mina starkaste och första minnen av Ingå kyrka hänger ihop med julen. Det var viktigt för mamma och pappa att ta sig till julkyrkan. På den tiden var det julottan som var julkyrkan och började kl 6. Det betydde att vi som bodde på Skämmö och hade lång väg, måste starta kl 5 för att hinna fram i tid. Det var en fin upplevelse för mig att vara med. Julkyrkan var en spännande

sak och att ta sig dit var ett litet äventyr. Så småningom kom julbönen på julafton med i bilden. Det var kantor Holger Enqvist som övade med barnkören i kyrkan på julafton, och då passade folk på att komma in i kyrkan för att värma sig när de hade tänt ljus på gravarna. Enqvist spelade också orgelmusik i kyrkan, och så småningom började julbön hållas. Det var nog på 70-talet, om jag minns rätt.

Testamente

Under mina år i församlingen har jag lärt mig att jag behöver ha ett öppet sinne, bemöta människor som jag själv vill bli bemött. Varje mänskomöte är viktigt, och är värt att ta vara på. Det är några tankar som jag också vill ge vidare till min efterträdare.

Min mormor sa ofta: "en är en, och en är både lat och sen". Det har jag ofta tänkt på, och det har hjälpt mig förstå att jag inte kan ändra på allting men får kanske vara en liten kugge i ett stort maskineri.

Tom Hellsten

"MEN OM MAN INTE KAN GÅ I ANDRAS SKOR SÅ KAN MAN ÅTMINSTONE GÅ BREDVID SIN MEDMÄNSKA ETT STYCKE. DÅ FÖRSTÅR MAN BÄTTRE OCH KAN KANSKE HJÄLPA. VARJE MÄNSKOMÖTE HAR VARIT VIKTIGT OCH HAR OCKSÅ GETT MIG MYCKET. "

May Lindström muistelee 21

vuottaan seurakunnassa:

Ihmissuhteet ovat olleet tärkeimpiä!

Tapasin Mayn yhtenä hänen viimeisistä työpäivistään ja keskustelin pitkään hänen kanssaan hänen monista vuosistaan seurakunnassa. Jälkeenpäin totesin, että se oli erittäin kiinnostavaa ja että tämän voisi jakaa myös muiden kesken. Tässä on tulos.

Diakonissaksi ryhtyminen ei ole helppoa

Kun 18-vuotiaana pyrin opiskelemaan Diakonissalaitokselle Helsinkiin, olin saanut sisar Astrid Lindrothilta suosituskirjeen. Hän oli Inkoon seurakunnan diakonissa ja henkilö, jota arvostin. Eräessä tilaisuudessa opiskeluaikana, joka edelsi sairaanhoito-opintoja, kuului asiaan esittäyty julkisesti ja kertoa, milloin tulimme uskoon. Kun en pystynyt määrittelemään kyseistä päivää, koska olin mielestäni aina ollut Jumalan lapsi, oli johtaja sitä mieltä, että en ollut sopiva jatkamaan opintoja. Tästä syystä suoritin sillä kertaa vain sairaanhoitajaopinnot. Kokemus oli minulle erittäin raskas ja epäilin sopivuuttani diakonissaksi. Nämä opinnot suoritettuani työskentelin sairaanhoitoalalla noin 10 vuotta.

Ensimmäisen lapsemme kasteen yhteydessä tapasimme Kaj Engströmin, joka toimi silloin täällä pappina (myöhemmin kirkkoherrana). Keskustelut hänen kanssaan auttoivat minua kaikesta huolimatta näkemään itseni diakonissana. Syksyllä 1995 aloitin työskentelyn Inkoon seurakunnassa sen jälkeen, kun olin muutamaa vuotta aikaisemmin täydentänyt sairaanhoitajaopintojani, samaan aikaan kun työskentelin Kirkkonummen ruotsinkielisessä seurakunnassa.

Muutokset työssä

Inkoossa edeltäjäni työskenteli enemmän kotisairaanhoitajana kuin diakonissana nykyisen merkityksen mukaisesti ajatellen. Asia oli nimittäin niin, että seurakunta hoiti aikaisemmin kotisairaanhoidon ja kunta alkoi hoitaa sitä vasta myöhemmin. Tämän jälkeen työ on muuttunut useaan otteeseen.

Eräs asia, joka tuli kuvaan 1990-luvun alussa oli velkasaneeraus. Syvä taloudellinen lama aiheutti suurta velkaantumista monelle. Olin silloin mukana auttamassa ihmisiä saamaan taloutensa hallintaan ja suunnittelemaan sitä niin, että rahat riittävät. Sielunhoito tuli myös mukaan ku-

vaan ja se onkin yksi tärkeimmistä asioista työväni tänä päivänä.

Ihmisten kohtaamiset

Ihmisten kohtaamiset on asia, joka on tehnyt minuun voimakkaimman vaikutuksen työssäni. Ihmisten elämäntilanteet ovat koskettaneet ja liikkuttaneet minua. Joskus minun on ollut vaikea hyväksyä sitä, että ihmisillä voi olla niin vaikeaa kuin heillä joskus on. Olen kuullut sanottavan, että jokaisessa kohtaamassaan ihmisessä tulisi nähdä Jeesus ja tämä on auttanut minua. Joku toinen on sanonut, että pitäisi kuvitella itsensä toisen saappaisiin, jotta voisi ymmärtää häntä, mutta se ei ole oikeastaan mahdollista. Mutta jos ei voi kuvitella itseään toisen tilanteessa, voi kuitenkin kulkea hetken kanssaihmissen vierellä. Silloin ymmärtää paremmin hänen tilannettaan ja kykenee ehkä auttamaan häntä. Jokainen kohtaaminen toisen ihmisen kanssa on ollut tärkeä ja on antanut minulle paljon.

Optimisti

Se, että olen ollut optimisti, on auttanut minua paljon työssäni. Ajattelen aina, että seuraavana vuonna kaikki muuttuu paremmaksi ja silloin minulla on aikaa sellaiseen, mitä en ole vielä ehtinyt tehdä. Sitä paitsi olen ollut itsepäinen tai toisin sanoen sitkeä. Lapsena sain kulkea yksin jään yli kouluun. Sain kulkea pitkiä taipaleita yksin ja oppia selviytymään itsenäisesti. Se on kasvattanut minua ja tehnyt minusta määrätietoisen.

Lukeminen

Kun olin nuori, luin paljon. Lainasin kirjoja kirjastosta ja luin kaiken kiinnostavan jonka sain käsiini. Ollessani 11-12-vuotias luin myös läpi koko Raamatun. Keräsin Raamatunlauseita vihkoon ja opettelini ne ulkoa. Tämän jälkeen halusin tietää vielä enemmän ja sillä tiellä olen edelleen. Toivon löytäväni enemmän aikaa lukemiselle nyt ja sen varmasti tulen löytämäni.

Joulukirkko ja jouluhartaus

Voimakkaimmat ja ensimmäiset muistot Inkoon kirkosta liittyvät joulukuun. Äidille ja isälle oli tärkeää mennä joulukirkkoon. Siihen aikaan jouluaamun joulukirkko oli jumalanpalvelus, joka alkoi klo 6. Se tarjoi sitä, että me, jotka asuimme Skåmmössä ja joilla oli pitkä matka, jouduimme lähtemään klo 5, jotta olisimme ehtineet perille ajoissa. Minulle oli hieno elämys olla mukana. Joulukirkko oli jännittävä asia ja sinne lähteminen oli pieni seikkailu. Vähitellen jouluhartausta alettiin viettää jouluaattona. Kun kanttori Holger Enqvist harjoitteli lapsikuoron kanssa jouluaattona kirkossa, ihmiset alkoivat tulla kirkkoon lämmittelemään sen jälkeen, kun olivat sytyttäneet kynttilöitä haudoille. Enqvist soitti myös urkumusiikkia kirkossa ja niin alettiin vähitellen viettää jouluhartausta. Tämä tapahtui 70-luvulla, mikäli muistan oikein.

Testamentti

Niiden vuosien aikana, jolloin olen työskennellyt seurakunnassa, olen oppinut, että minulla tulee olla aina avoin mieli ja ihmisiä tulee kohdella niin kuin haluaisin itseäni kohdeltavan. Jokainen kohtaaminen on tärkeä ja huomioimisen arvoinen. Tässä oli muutama ajatus, jotka haluaisin välittää seuraajalleni.

Isoäitini sanoi usein: "En är en, och en är både lat och sen"(Yksi on vain yksi, ja yksi on sekä laiska ja myöhästyy). Tätä olen usein ajatellut ja se on auttanut minua ymmärtämään, että en pysty yksin muuttamaan kaikkea, mutta saan ehkä olla osana jotain suurempaa, yksi ratas suuressa koneistossa.

Tom Hellsten
Käännös Ulla Päivärinta

"MUTTA JOS EI VOI KUVITELLA ITSEÄÄN TOISEN TILANTEESSA, VOI KUITENKIN KULKEA HETKEN KANSSAIHMISEN VIERELLÄ. SILLOIN YMMÄRTÄÄ PAREMMIN HÄNEN TILANNETTAAN JA KYKENE EHKÄ AUTTAMAAN HÄNTÄ. JOKAINEN KOHTAAMINEN TOISEN IHMISEN KANSSA ON OLLUT TÄRKEÄ JA ON ANTANUT MINULLE PALJON."

Församlingens nya diakon

Församlingens nya diakon heter Annette Taipalus, och har jobbat i Ingå församling sedan årets början. Hon har tidigare jobbat med ungdoms- och diakoniarbete i några församlingar i Sydösterbotten och Birkaland. Hon har också jobbat med missionsarbete inom organisationen Wycliffe Bibelöversättare rf. och diakoniarbete inom KFUK i ITU-projektet. Alla tidigare arbetsplatser har varit finskspråkiga, även om hon har svenska som modersmål. Hon tog sin examen 2002 som omfattade tre utbildningar, socionom, diakon och missionssekreterare. Annette bor i Kyrkslätt med familjen som består av man och ett barn.

Annette hoppas att tröskeln skall vara låg att ta kontakt med henne. Hon har mottagning på Prästgården onsdagar 10-12. Hon står till tjänst med allt som hör till diakonin och de kriser vi kan komma i som rör ekonomi, arbete och boende. Hon säger att hon upplever sig som kyrkans socialarbetare. För längre samtal kan separat tid bokas, men det är bra att börja med att personligen komma till mottagningen, så kan fortsättningen överenskommas där. Annette är tvåspråkig, så både finska och svenska går bra.

Annette hoppas på aktivt frivilligarbete i församlingen. Hon hoppas på hjälp med att bygga upp loppisverksamhet, att få bidrag i form av bakverk till olika försäljningar, och vill gärna veta vilka önskemål det finns om diakoniverksamheten i församlingen.

Seurakunnan uusi diakoniatyöntekijä

Seurakunnan uusi diakoniatyöntekijä Annette Taipalus on aloittanut vuoden alussa työtehtävänsä. Hän on entuudestaan työskennellyt kirkon nuoris- ja diakoniatyössä Etelä-Pohjanmaalla ja Pirkanmaalla. Lähetysjärjestössä (Wycliffe Raamatunkääntäjät ry.) Annette työskenteli reilu viisi vuotta ja viimeisimmät työvuodet NNKYn Ituprojektissa, molemmat työpaikat olivat Tampereella. Inkoon diakoniatyössä Annette voi nyt myös käyttää omaa äidinkieltään, ruotsia. Annette valmistui vuonna 2002 sosionomiksi, diakoniksi ja lähetysasihteriksi. Hän asuu Kirkkonummella miehensä ja lapsensa kanssa.

Annette toivoo, että kynnys hakeutua hänen luokseen olisi matala. Pappilassa hän pitää vastaanottoa keskiviikkoisin klo 10-12, jonne voi tulla ilman ajanvarausta. Siellä voi sopia toisen tapaamisen jos asia edellyttää useampia kohtaamisia. Hän auttaa asioissa jotka koskettavat taloutta, ihmissuhteita, asumista ja työllisyyttä. Diakoniatyöntekijää voisi kutsua kirkon sosiaalityöntekijäksi.

Annette toivoo, että löytyisi vapaaehtoisia mukaan auttamaan seurakunnan tilaisuuksiin. Jos pidät esim. kirppiksen järjestelystä, leipomisesta myyjäisiin tms. niin otathan yhteyttä. Olisi myös mukava tietää, mitä toiveita diakoniatyöhän liittyen seurakuntalaisilla on.

Gudstjänster i vår- och sommartid 2017

I Ingå kyrka

Sö 2.4	Femte söndagen i fastan. Högmässa kl 10.	Sö 13.8	Tionde söndagen efter pingst. Högmässa kl 10.
Fre 14.4	Långfredagen. Korsvägsandakt kl 10. (televiseras)	Sö 20.8	Elfte söndagen efter pingst. Tvåspråkig gudstjänst på Rövass lägergård kl 16.
Sö 16.4	Påskdagen. Högmässa kl 10. (televiseras)		
Sö 23.4	Första söndagen efter påsk. Högmässa kl 10.		
Sö 30.4	Andra söndagen efter påsk. Högmässa kl 10.		
Sö 7.5	Tredje söndagen efter påsk. Högmässa kl 10.		
Sö 21.5	Femte söndagen efter påsk. Högmässa kl 10.		
To 25.5	Kristi himmelfärdsdag. Tvåspråkig kärleksmåltid i församlingshemmet kl 18.		
Sö 28.5	Sjätte söndagen efter påsk. Högmässa kl 10.		
Sö 11.6	Treenighetssöndagen. Konfirmationsmässa kl 10.		
Sö 18.6	Andra söndagen efter pingst. Tvåspråkig musikgudstjänst kl 11.		
Lö 24.6	Midsommardagen. Friluftsgudstjänst på Museigården kl 10.		
Sö 25.6	Tredje söndagen efter pingst. Högmässa kl 18.		
Sö 2.7	Fjärde söndagen efter pingst. Högmässa kl 10.		
Sö 16.7	Apostladagen. Konfirmationsmässa kl 14.		
Sö 23.7	Sjunde söndagen efter pingst. Högmässa kl 10.		
Sö 30.7	Kristi förklarings dag. Skärgårdsmässa på Stora Fagerö kl 12. Avfärd från hamnen kl 11.		

I Degerby kyrka

Sö 9.4	Palmsöndagen. Familjegudstjänst i Degerby kyrka kl 10.
Sö 14.5	Fjärde söndagen efter påsk. Högmässa kl 10.
Sö 4.6	Pingstdagen. Högmässa kl 10.
Sö 9.7	Femte söndagen efter pingst. Högmässa kl 10.
Sö 6.8	Nionde söndagen efter pingst. Friluftsgudstjänst på Gutsåker kl 10.

Kevään ja kesän jumalanpalvelukset 2017

Inkoon kirkossa

Su 2.4.	5. paastonajan sunnuntai. Messu klo 12.
Su 17.4.	2. pääsiäispäivä. Messu klo 10.
Su 7.5.	3. sunnuntai pääsiäisestä Messu klo 12.
Su 28.5.	6. sunnuntai pääsiäisestä. Messu klo 12.
Su 18.6.	2. sunnuntai helluntaista. Kaksikielinen musiikkijumalanpalvelus klo 11.
La 24.6.	Juhannuspäivä. Ulkoilma-jumalanpalvelus. Museokentällä klo 12.
Su 2.7.	4. sunnuntai helluntaista. Konfirmaatiomessu klo 12.

Su 30.7. Kirkastussunnuntai.
Kaksikielinen saaristomessu
Stora Fageröllä kl 12. Lähtö
satamasta klo 11

Su 20.8. 11. sunnuntai helluntaista.
Kaksikielinen jumalanpalvelus
Rövassin leirikeskuksesta
klo 16.

Vi möts - Kokoonumme

Etsijät ja löytäjät

Haluatko keskustella kristinuskon merkityksistä ja mysteereistä? Tutkimme niitä Raamatun, kirkon opetuksen ja perinteen, tutkimuksen sekä ajankohtaisten tapahtumien valossa.

Täksi kevääksi ryhmämme on valinnut nämä aiheet:

27.3. Taivas ja helvetti
24.4. Enkelit
29.5. Helluntai ja hengen lahjat

Tervetuloa teelle pappilaan kuukauden viimeisenä maanantaina klo 18-20. Emäntänä on rovasti Hilka Olkinuora. Ilmoittautumista ei tarvita.

Nainen ja kevät

Tule mukaan Nainen ja kevät -viikonloppuun Rövassissa 6-7. toukokuuta. Lisätietoja Seija Korhoselta, 050-3100211, kansliasta ja seurakunnan kotisivusta.

Lunch och Loppis

Lördagen den 20.5 i församlingshemmet kl. 10-14. Kom och sälj dina varor på loppmarknad! Bordshyra 10€ går till diakoniarbetet och Sjömanskyrkan.
Lunchen+kaffet serveras kl. 11-13. Vuxna 5€, barn 3€, barn under 4 år gratis.
Kaffe+ bulla/kakbit serveras kl. 10-14. Pris 2€. Bordsbeställningar för loppiset t.o.m. 17.5. Tel. 040-5552090 / Annette Taipalus

Lounas ja Kirppis

Lauantaina 20.5. seurakuntakodissa klo 10-14. Tule myymään tavaroitasi kirpputorille! Pöytävuokra 10€ diakoniatyön ja Merimieskirkon hyväksi.
Lounas + kahvit tarjoillaan klo 11-13. Aikuiset 5€, lapset 3€, lapset alle 4 vuotta ilmaiseksi.
Kahvi + pulla/kakkupala tarjoillaan klo 10-14. Hinta 2€
Pöytävaraukset kirpparia varten 17.5. mennessä. Puh. 040-5552090 / Annette Taipalus

Sommarextra - Kesäextra

Sommarcafé i Prästgården

Öppet varannan tisdag 14.-15.30 med början från 6.6 och sista gången 15.8.
Litet program kl 14.30-15.

Pappilan kesäkahvila

Avoinna joka toinen tiistai 14-15.30 alkaen 6.6 ja viimeisen kerran 15.8. Pieni ohjelma kl 14.30-15.

Utfärd till Stora Fagerö

29.6. Avfärd från hamnen kl 17. Båtresa och servering kostar 5 euro.

Retki Stora Fageröhön

29.6. Lähtö satamasta klo 17. Veneretki ja tarjoilu maksaa 5 euroa.

Friluftsgudstjänster –Ulkoilmajumalanpalveluksia

Midsommargudstjänst på Museiplanen 24.6 kl 10. Juhannusjumalanpalvelus Museokentällä 24.6 klo 12.

Skärgårdsmässa - Saaristomessu

Tvåspråkig Skärgårdsmässa på Stora Fagerö 30.6 kl 12. Avfärd från hamnen kl 11.
Kaksikielinen Saaristomessu Storga Fagerössa 30.6 klo 12. Lähtö satamasta klo 11.

Friluftsgudstjänst

På Gutåker begravningsplats i Degerby 6.8 kl 10. (ruotsinkielinen)

Gudstjänst och grillfest - Jumalanpalvelus ja grillijuhlat

Tvåspråkig gudstjänst på Rövass lägergård 20.8 kl 16. Grillfest efteråt.
Kaksikielinen jumalanpalvelus Rövassin leirikeskuksesta 20.8 klo 16. Grillijuhlat.

Pilgrimsvandring - Pyhiinvaellus

Från Taborkyrkan till Fagerviks kyrka 27.8. Start kl 12, ankomst till Fagervik ca 17.30. Skymningsmässa i Fagerviks kyrka kl 18. Pyhiinvaellus Taborkirkosta Fagervikin kirkkoon 27.8, Lähtö klo 12, tulo Fagervikiin n. klo 17.30. Iltamessu Fagervikin kirkossa klo 18.

Sommarens Missionsloppis - Kesän lähetyskirppis

På Prästgården torsdagar kl. 10-13. Öppet 1.6.-31.8. Mycket böcker, kläder, barnprylar och annat intressant! Kaffe + bulla/kakbit 1€!
Välkommen och fynda!

Kesän lähetyskirppis Pappilassa torstaisin klo 10-13. Avoinna 1.6.-31.8.
Paljon kirjoja, vaatteita, lastentarvikkeita ja paljon muuta. Kahvi + pulla/kakkupala 1€!
Tervetuloa tekemään löytöjä!

Sommarens konserter och musikandakter 2017 Kesän konsertit ja musiikkihartaudet 2017

Musik i sommarkvällen i Ingå kyrka, onsdagar
kl.19

Kesäillan musiikkia Inkoon kirkossa,
keskiviikkoisin klo 19

7.6 Annastiina Tahkola, sopran/sopraano,
Pertti Tahkola,orgel och piano/urut ja
piano

21.6 Elin Therese Birkelund, sång/laulu,
Jonathan Lavotha, gitarr/kitara

5.7 Marianne Gustafsson Burgmann, orgel/
urut

19.7 Tom Sonntag, piano

2.8 Bach III, Elke Unt, orgel/urut

16.8 Lassi Kari, violone, Olli Hyyrynen,
barockgitarr och luta/barokkikitara
ja luuttu, Sini Vahevu, traversflöjt och
blockflöjter/traverso ja nokkahuilut

Musikandakter i Fagervik kyrka,

söndagar kl.18

Musiikkihartaudet Fagervikin kirkossa,
sunnuntaisin klo 18

11.6 Flöjttrio/Huilutrio WaCava

9.7 Jenni Witick, cello/sello

13.8 Marjo Danielsson, sopran/soprano,
Anders Storbacka, orgel/urut

Ingå kyrka och Degerby kyrka är båda vägkyrkor som är öppna kl. 10-16 varje dag under tiden 10.6-20.8. Välkommen!

Inkoon kirkko ja Degerbyn kirkko ovat molemmat tiekirkoja ja ne ovat auki klo 10-16 joka päivä 10.6.-20.8. Tervetuloa!